

Visse enkelte Bestemmelser skal jeg kortelig omtale. I § 1 gives der Ministeren for Handel og Søfart almindelig Bemyndigelse til at beskikke Revisorer i København og Købstæderne, men der fastsættes ikke nogen særlig Begrænsning med Hensyn til deres Virksomheds Omraade. § 2 fastsætter Reglerne for de Kvalifikationer, som Revisorerne bør være i Besiddelse af. Der nævnes bl. a. en offentlig Prøve, som de skulle underkaste sig. I øvrigt skal jeg nævne, at Ministeren i de første fem Aar kan beskikke Revisorer uden Hensyn til de almindelige Betingelser med Hensyn til Prøve. Dette er selvfølgelig nødvendigt. I øvrigt findes der jo allerede adskillige Personer, der, selv om de ikke have bestaaet nogen Prøve, utvivlsomt ere egnede til at beklæde Hvervet som Revisor.

§ 3 omtaler, i hvilket Omfang de autoriserede Revisorer ville komme til Anvendelse. Bestemmelsen gaar ud paa, at de fortrinsvis skulle benyttes i visse Tilfælde, nemlig for det første af Domstolene ved visse offentlige Sager, endvidere i Medfør af Bestemmelser i Konkurslovens § 79 og endelig som Tillidsmænd i Henhold til § 2 i Loven om Tvangsakkord. Spørgsmaalet om tvungen Anvendelse af autoriserede Revisorer ved Aktieselskaber har den ærede Minister ikke ment at kunne optage nu, det er noget, der maa vente, til vi faa en Aktielov. Dette forekommer mig at være naturligt, og jeg har intet at indvende derimod. I øvrigt vil jo et Aktieselskab kunne henvende sig til de autoriserede Revisorer, naar det ønsker det, og private ville i det hele kunne benytte disse Revisorer, naar de mene, der er Anledning dertil. Dette sidste vil antagelig komme til at faa en ikke ringe Betydning.

Endvidere omhandler § 3 den Myndighed og offentlige Troværdighed, som skal tillægges Revisorerne. For at disse kunne staa helt uafhængige og uinteresserede, bestemmer § 4, at de ikke uden særlig Tilladelse maa beklæde noget Statsembede eller nogen anden offentlig Bestilling eller befatte sig med privat Erhverv. Det er selvfølgelig af stor Vigtighed, at Revisorerne komme til at staa uafhængige og uinteresserede, men det kan maaske være tvivlsomt, om det vil være muligt at gennemføre den nævnte Bestemmelse i § 4 fuldt ud. Maaske vil dog Ministerens Ret til at gøre Undtagelser vise sig at være tilstrækkelig i den Henseende. Dette og andre mulige Tvivlsspørgsmaal ville jo kunne overvejes nærmere under Sagens videre

Behandling, jeg tænker nærmest i et Udvalg.

Jeg takker Ministeren, fordi han har imødekommet det Ønske, som vedkommende Udvalg fremsatte i Fjor. Ministeren har derved imødekommet et udbredt Ønske indenfor Handelsstanden og Forretningsverdenen i det hele taget.

Mortensen: Det er med Tilfredshed, man ser dette Forslag ligge paa Tingets Bord. Hensigten dermed er jo at bidrage til at skabe sundere Handels- og Omsætningsforhold, og det maa haabes, at denne Hensigt i nogen Udstrækning maa naas. Jeg venter ikke, at det vil skabe sunde, men *sundere* Forhold; sunde skaber det ikke. De Forhold, vi have, bunde nemlig dybere, end at man vil være i Stand til at ramme dem ved Hjælp af dette Forslag. Imidlertid kan det jo have sin Betydning, at det bliver gennemført, og jeg vil gerne være med til at anbefale det til den venligste Modtagelse og hurtigste Fremme.

Jeg skal ikke fordybe mig i Enkeltheder, men jeg skal nævne en sproglig Kuriositet. § 2 begynder nemlig med den Sætning: „Ingen kan beskikkes til autoriseret Revisor“ . . . , og saa fortsættes der naturligvis med en nærmere Forklaring. Det minder om Straffeloven, som begynder med den Sætning: „Ingen kan straffes efter denne Lov“ Det kan jo nok siges, at dette Udtryk har nogen Hævd, men jeg synes alligevel ikke, at det er noget heldigt Udtryk, og jeg vil ønske, man kan finde et bedre, saa meget mere som det hedder i andet Stykke i samme Paragraf, at Bestemmelsen i det foregaaende Stykke kommer ikke til Anvendelse paa Personer, der af Ministeren for Handel og Søfart beskikkes til autoriserede Revisorer indenfor et Tidsrum af 5 Aar efter denne Lovs Ikrafttræden.

Den ærede Ordfører for Flertallet nævnedes, hvad der staar i § 4, at de vedkommende Revisorer ikke maa befatte sig med privat Erhverv. Dette har ogsaa paa trængt sig min Opmærksomhed. Stillingen som Revisor er jo ikke noget statslønt Embede, saa hele deres Virksomhed kan nærmest siges at være privat Erhverv, og man kan da følgelig ikke sige, at disse Mennesker ikke maa befatte sig med privat Erhverv. Der maa vistnok findes et heldigere Udtryk for Tanken, men den ærede Ordfører for Flertallet antydede jo ogsaa, at man kunde finde et saadant ved Udvalgsbehandling, og dertil slutter jeg mig.